

Det er jeg ogsaa tilbøjelig til at tro, for jeg antager, at Ministeriet er interesseret i at faa Fællesudvalg. Men jeg vil for mit Vedkommende sige, at jeg tror ikke, Ministeriet skal vente sig meget af det Fællesudvalg. Jeg tror egentlig godt, at man kunde tage Stilling her og være tilfreds med det, for jeg antager ikke, Stillingen vil blive væsentlig anderledes i Fællesudvalget end her i Tinget. Det eneste skulde være, om den højtærede Minister i Spørgsmaalet om Flytningen af de landstingsvalgte Valg ved sine fremragende Evner til at forhandle skulde kunne naa til at faa den Enighed mellem Partierne, som der blev antydet i Folketinget. Kan han det, kan der maaske ske en Forandring der, men kan han det ikke, saa tror jeg ikke, det sker. Naar den højtærede Minister siger, at han ikke har faaet videre Oplysning af mig i Dag om, hvorledes jeg til sidst vil stille mig med Hensyn til dette Spørgsmaal, saa skal jeg svare, at jeg har min særlige Opfattelse af den Sag. Det kan være, at jeg er noget gammeldags, men det maa man have Lov til at være. Naar den nuværende Regering for faa Aar siden har sluttet en Overenskomst med Repræsentanter for et af Rigsdagens Partier, en Overenskomst, som den senere faar godkendt af alle Partier i Rigsdagen, og som var forudsat at skulle være gennem en Række af Aar, og den saa kommer nogle faa Aar efter og siger: Nu vil vi gerne have det forandret, og nu paakalder vi andre Partier til at hjælpe os at tvinge de og de Forandringer igennem i den Overenskomst, som den Gang blev indgaaet, saa er det efter min Opfattelse ikke fair Politik. Men Meningerne om, hvad der er af den Art, kan jo være forskellige. Jeg har min særlige Mening derom, og derfor holder jeg paa, at skal vi nu gøre Forandringer, saa maa alle enes derom.

Statsministeren (Zahle): Det ærede Medlem (Jørgen Pedersen) brugte et meget stærkt Udtryk om det foreliggende Forslag til Ændringer i den Grundlov, som blev vedtaget med alle Partiers Tilslutning den 5. Juni 1915. Det ærede Medlem har Ret i, at der kun er gaaet en kort Aarrække, siden denne Grundlov blev vedtaget, og at det naturligvis var Forudsætningen, den Gang man vedtog Grundloven, at det var Bestemmelser, man traf for et Tidsrum, som ikke skulde være ganske kort. Men det ærede Medlem ser bort fra de overordentlige Forhold, som

har fundet Sted siden den Tid, ser bort fra, at Verdenskrigen har raset saa længe og saa voldsomt, som den har, og at den i sit Skød har baaret Revolutioner, som ganske har forandret de forfatningsmæssige Forhold, under hvilke store Dele af Europa lever, og han ser bort fra, at Sønderjyderne ventes tilbage til Danmark. Der er ikke fra Regeringens Side stillet et eneste Forslag, som ikke er begrundet i, at Sønderjyderne kommer tilbage. I det oprindelige Forslag, som blev forelagt af Ministeriet, var der intet Forslag, som ikke søgte sin Begrundelse i dette Forhold. Jeg tror under disse Omstændigheder, at jeg ganske roligt kan tilbagevise den, jeg tør nok sige, uberettiget stærke Udtalelse, som det ærede Medlem fremsatte.

Jeg er glad over, at jeg ikke har udtalt mig angaaende Sønderjyderne og vort Forhold til dem og vore Ønsker om at se dem vende tilbage paa samme Maade som det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Jørgen Pedersen); thi mine Modstandere vilde sikkert angribe mig haardt, hvis jeg havde udtalt mig saaledes. Man har efterhaanden gjort en Tale, jeg har holdt i Ringsted, til en Tale, der er meget angriberlig, og har i en vis Del af Pressen efterhaanden skabt et Begreb: Ringsted-Talen, som er ganske forfærdeligt. Denne Tale blev til paa den Maade, at jeg tog for mig og læste igennem, hvad Folketingsmand J. C. Christensen og Landstingsmand Alex. Foss den 23. Oktober 1918 udtalte i det lukkede Rigsdagsmøde, og nedskrev min Tale saaledes, at jeg sørgede for i Ringsted ikke at sige et Ord, der faldt udenfor, hvad disse to ærede Medlemmer har fremsat. Men hvis jeg havde udtalt mig saaledes, som det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds nu udtalte sig, og havde sagt: Hvor kan dog nogen tro, at vi kan faa nogle fra Sønderjylland hertil ved Valgret og lignende? — saa tror jeg, at man vilde sige til mig: Ja, der har vi igen din isnende Kulde, der er du igen med din afværgende Haand. Det ærede Medlem har ganske vist Ret i, at naar vi vil indskrænke os til udelukkende at faa de absolut overbeviste nationale dansksindede Sønderjyder, som har kæmpet med i den nationale Kamp for at komme tilbage til Danmark, hertil, naar vi kun vil have dem til Danmark, der er allerivrigst med i denne Sag og har været bevidst med hele Tiden, saa er der aldeles ingen Nødvendighed for at foretage noget i den her foreslaede Retning. Men der staar mange i Slesvig, som